

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 7208 van 8 juli 2011
in de zaak A. 200.678/XIV-33.228**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mieke Van Den Broeck
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 17 juni 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 61.636 van 17 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 juni 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen spreekt als administratief rechtscollege jurisdictionele beslissingen uit. Derhalve zijn noch de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen noch artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) van toepassing op zijn arresten. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De verzoekster stelt in wezen dat haar redenering betreffende het risico op besnijdenis van haar dochters in het bestreden arrest “slechts zeer summier” wordt beantwoord. In het bestreden arrest wordt de aanvankelijk bestreden beslissing geciteerd en wordt de door de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde argumentatie weergegeven. In punt 2.2.2.3. van het bestreden arrest wordt gesteld dat zowel uit de landeninformatie als uit de informatie van de verzoekster zelf blijkt dat een wet werd goedgekeurd waardoor vrouwelijke genitale verminking strafbaar is gesteld. Het verweer van de verzoekster dat er nog geen enkel concreet geval van rechtsvervolging is geweest wordt niet afdoende geacht om een daadwerkelijk gebrek aan bescherming aannemelijk te maken. Verder wordt gewezen op de mogelijkheid voor de verzoekster om zich elders in Nigeria, in het bijzonder in een andere stad en niet op het platteland, te vestigen. Inzake het verweer van de verzoekster dat zij het dan zonder de steun van haar familie zou moeten stellen, wordt geantwoord dat de dreiging volgens de verzoekster zelf zou uitgaan van haar schoonfamilie, doch dat de problemen met haar schoonfamilie ongeloofwaardig zijn bevonden. Vermits de verzoekster zich persoonlijk tegen de besnijdenis van haar dochters verzet, toont zij volgens het bestreden arrest in die omstandigheden niet aan dat zij de eventuele besnijdenis van haar dochters niet zou kunnen verhinderen.

Uit het voorgaande blijkt dat de motieven voor de verwerping van de door de verzoekster aangevoerde elementen in het bestreden arrest worden weergegeven. De motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen vereist niet dat de rechter ook de gronden voor zijn motieven zou weergeven. Voor het overige vraagt de verzoekster in wezen een nieuwe beoordeling van de door haar aangevoerde elementen wat betreft het gevaar voor besnijdenis van haar dochters, doch de Raad van State heeft als administratieve cassatierechter geen rechtsmacht om in de beoordeling van de feiten te treden. Met het herhalen en uitwerken van haar eigen standpunt maakt de verzoekster ook geen schending van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht juli tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams